

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ (Ματθ. 4, 18-23)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας)

1. Είχε μπει τό θεμέλιο

Άκούσαμε στό Άγιο Εύαγγέλιο, ότι ο Κύριός μας πήγε στην παραλία τής λίμνης Γεννησαρέτ και βρήκε μερικούς ανθρώπους. Πρῶτα βρήκε τόν Πέτρο και τόν Άνδρέα. Μετά τόν Ίάκωβο και τόν Ίωάννη. Και τούς κάλεσε νά γίνουν μαθητές Του. Τούς εἶπε ἀπλά: «Δεῦτε ὀπίσω μου» Ἐλᾶτε κοντά Μου. Ἀκολουθήστε Με. Και θά σᾶς κάνω ἀπό ἀλιεῖς, ἀπό ψαράδες γιά ψάρια, ἀλιεῖς ἀνθρώπων. Νά ψαρεύετε ἀπό ἐδῶ και τό ἐξῆς ἀνθρώπους.

Οἱ τέσσερις αὐτοί πρῶτοι Μαθητές, ἀκούγοντας αὐτά τά λόγια, ἀκολούθησαν τόν Χριστό, ὄχι γιατί ἦταν ἐπιπόλαιοι ἀνθρωποι ἢ ἐνθουσιάστηκαν γιά μιὰ στιγμή, τόσο πολύ. Ἀλλά ἀπλούστατα τόν ἀκολούθησαν ἐπειδή ἦταν μαθητές τοῦ Ἁγίου Ίωάννου τοῦ Προδρόμου. Και ὁ Ἅγιος Ίωάννης ὁ Πρόδρομος ἔλεγε, ὅταν βαπτίσθηκε ὁ Χριστός, ὅτι εἶδε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο νά κατεβαίνει και νά κάθεται πάνω στό κεφάλι τοῦ Χριστοῦ. Και ἄκουσε τήν φωνή τοῦ Οὐρανίου Πατρός, νά λέγει: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου, ὁ Μονογενής ἐν ᾧ ἠυδόκησα» Και τό διεκήρυττε και τό ἐπαναλάμβανε, ὅτι ὁ ἴδιος, παρότι ἦταν τόσο μέγας Ἅγιος και Προφήτης, δέν ἦταν ἄξιος οὔτε νά λύσει τά κορδόνια ἀπό τά παπούτσια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μετά, λοιπόν, ἀπό αὐτά τά λόγια τοῦ Ἁγίου Ίωάννου τοῦ Προδρόμου, πού δέν ἦταν σκέψεις, ἀλλά ἡ διαπίστωση ἑνός γεγονότος, πού τό ἐπιβεβαίωνε ἡ μαρτυρία τοῦ οὐρανίου Πατρός, οἱ τέσσερις αὐτοί ἀνθρωποι, ἀκούοντας τόν Χριστό νά τούς λέγει: «Δεῦτε ὀπίσω μου και ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων», κατάλαβαν ὅτι τά λόγια Του δέν ἦταν οὔτε ἀστεῖα, οὔτε συμβουλή, οὔτε παχιά λόγια. Ἀλλά ἦταν ἐντολή. Ἦταν πρόσκληση γιά κάτι τό πολύ μεγάλο, γιά μιὰ ἀποστολή. Και γι' αὐτό ὁ Ίάκωβος και ὁ Ίωάννης ἄφησαν τόν πατέρα τους και τήν μητέρα τους. Και ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος ἄφησε τήν γυναίκα του και τό σπίτι του.

Και ἀκολούθησαν τόν Χριστό.

2. Τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου διαλύει τό σκοτάδι τῆς ζωῆς μας

Τί θέλει, ἄραγε, νά μᾶς πεῖ τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο μέ τήν διήγηση αὐτή;

Κατ' ἀρχήν, πρέπει νά θυμόμαστε, ὅτι δέν μπορούμε νά σκεφτοῦμε οὔτε μιά λέξη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, χωρίς νά ἔχει γιά μᾶς ἕνα μεγάλο καί ὑπέροχο δίδαγμα.

Ποιό εἶναι τό δίδαγμα;

Πρῶτα, ὅτι τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι ἀπλές κουβεντοῦλες, ἀλλά εἶναι ὅλα, γιά μᾶς, ὄχι μόνο φῶς στήν ψυχή μας καί στόν νοῦ μας, ἀλλά καί ἐντολές.

Τί σημαίνει φῶς στόν νοῦ καί στήν ψυχή μας;

Πῶς βαδίζουμε, ἀδελφοί, μέσα στόν σύγχρονο κόσμο; Μέσα στήν ζωή μας;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι: Σάν νά παλεύουμε στό σκοτάδι. Ξέρετε τί θά σᾶς συμβεῖ αὔριο; Ξέρετε τί συμβαίνει στό περιβάλλον σας; Ξέρετε αὐτή τήν στιγμή μέ ἀκρίβεια τί γίνεται μέσα στόν ἴδιο τόν ἑαυτό σας; Ξέρετε ἂν εἴσαστε καλά; Ἡ ἂν εἴσαστε ἄρρωστοι καί μετά ἀπό λίγο θά ἐκδηλωθεῖ κάτι; Ξέρετε πῶς δουλεύουν καί πῶς πηγαίνουν τά πάθη σας; Ξέρετε πῶς εἶναι δυνατόν νά σᾶς καταλάβει, ἀπότομα, μιά ὀργή; Καί μιά κακία; Καί νά τά κάνετε ὅλα ἴσωμα;

Γιά νά προφυλασσοῦμαστε ἀπό ὅλα αὐτά, χρειαζόμαστε τό φῶς πού παίρνουμε ἀπό τήν μελέτη τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, τό ὁποῖο εἶναι ἱκανό νά ἀλλάξει ὀλόκληρο τόν ἑαυτό μας, τήν σκέψη μας, τήν συνείδησή μας. Καί κάτι ἀκόμα: Καί τό σῶμα μας. Αὐτό τό σῶμα πού μερικές φορές εἶναι τόσο ἐπαναστατημένο ἀπό τά διάφορα πάθη, μέ τήν ἀνάγνωση τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου γίνεται ἀρνάκι!

Παράδειγμα: Ἐρχόμαστε στήν ἐκκλησία. Εἴμαστε οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι πού εἴμαστε καί ἀπ' ἔξω. Ἐξω ἀπό τήν ἐκκλησία, μερικές φορές, αἰσθανόμαστε τόν ἑαυτό μας σάν νά εἴμαστε δαιμόνια καί ἐνεργοῦμε σάν δαιμόνια, ἀθεόφοβα, μέ κακία, μέ ὀργή, ὑποδουλωμένοι σέ πάθη σώματος καί ψυχῆς. Καί ὅταν μπαίνουμε στήν ἐκκλησία αἰσθανόμαστε τόν ἑαυτό μας ἀνάλαφρο σωματικά καί γαλήνιο ψυχικά.

Αὐτή τήν ὥρα, ὄχι ἀπλῶς εἰκονίζουμε τά Χερουβείμ καί τά Σεραφεῖμ, ἀλλά, μέ ἕνα μυστικό τρόπο, ἔχουμε γίνει καί ἐμεῖς Χερουβείμ καί Σεραφεῖμ. Γιατί; Γιατί ἔχουμε τά μάτια μας καί τήν καρδιά μας, ἀνοιχτή πρός τόν Θεό. Καί τά αὐτιά μας καί τήν ψυχή μας καί τήν συνείδησή μας, ἀνοιχτά πρός τόν Θεό. Φροντίζουμε νά ἀκούμε τά λόγια τῆς ἁγίας Λειτουργίας ὅλα. Νά τά βάζουμε

μέσα μας. Νά στέκουμε μέ εὐλάβεια. Θεωροῦμε ἀποτρόπαιο καί φρικτό, νά ἐπιτρέψουμε στόν ἑαυτό μας μέσα στήν Λειτουργία, νά τοῦ περάσει ἄσχημη σκέψη.

Νά, λοιπόν, πῶς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ, μᾶς ἔχει καθαρίσει, γιά λίγη ἔστω ὥρα, μέσα στήν Λειτουργία. Γιά φανταστεῖτε νά τό κάνουμε αὐτό συνέχεια! Καί βγαίνοντας ἀπέξω νά μήν ξαναγυρίζουμε στά ἴδια, ὅπως ξαναγυρίζει τό γουρούνι στόν βουῖρκο του, ἀλλά νά προσπαθοῦμε, μελετώντας καί στό σπίτι μας τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο καί τά θρησκευτικά βιβλία, νά ἔχουμε τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ συνεχῶς στήν καρδιά μας! Καί γιά φανταστεῖτε, τί ὑπέροχο πράγμα πού θά γίνει, ὅταν ἀνοίξουμε καί τό στόμα μας γιά νά μιᾶμε περισσότερο στόν Θεό καί νά Τόν δοξολογοῦμε καί στόν δρόμο καί στήν δουλειά μας!

3. Χρειάζεται θυσία

Οἱ τέσσερις μαθητές, μόλις ἄκουσαν τά λόγια «Δεῦτε ὀπίσω μου καί ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων» ξέροντας ποιός εἶναι Ἐκεῖνος πού τούς διατάζει, ὅπως ξέρουμε καί ἐμεῖς ποιός εἶναι Ἐκεῖνος πού μᾶς διατάζει, τά ἄφησαν ὅλα.

Τί ἔκαναν; Θυσία ἔκαναν!

Γιατί τό τονίζουμε ὅτι ἔκαναν «θυσία»; Γιατί ἐάν δέν ἀποφασίσουμε νά κάνουμε κάποια θυσία, δέν γινόμαστε ποτέ «τοῦ Χριστοῦ». Θά εἴμαστε πάντοτε ἢ δίψυχοι, ἢ τοῦ διαβόλου.

Ὁ Θεός θέλει θυσίες. Γι' αὐτό ὀρίζει νά ὑπάρχουν στόν κόσμο οἱ παπάδες. Γιά νά κάνουν θυσίες στόν Θεό.

Ποιά εἶναι ἡ καλλίτερη θυσία στόν Θεό; Ἡ θυσία τοῦ ἀγαπημένου Του Υἱοῦ, ὁ ὁποῖος πάνω στόν Σταυρό ἐσφάγη γιά μᾶς τούς ἁμαρτωλούς. Γιά νά μᾶς καθαρίσει ὁ ἴδιος, ἀπό ἀγάπη γιά μᾶς. Καταλαβαίνουμε τώρα γιατί ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι ἡ καλλίτερη θυσία πού μπορούμε νά προσφέρουμε στό Θεό. Καί γιατί τήν λέμε: «Μυστική θυσία».

Ἄν ὁ Θεός ἔστειλε τόν Υἱό Του νά σφαγεῖ ἐκούσια γιά μᾶς, γιά νά μᾶς καθαρίσει ἀπό τίς ἁμαρτίες, πόσο πρέπει νά εἴμαστε πρόθυμοι νά κάνουμε καί ἐμεῖς θυσίες γιά τό δικό μας καθαρισμό, γιά τήν δική μας ἄφεση, γιά τήν δική μας συγχώρηση καί καταλλαγή μέ τόν Θεό;

Ποιές εἶναι οἱ θυσίες πού μπορούμε νά κάνουμε;

Πρώτα ἡ Θεία Λειτουργία πού γίνεται μέ τόν παπά.

Ἀλλά καί μερικές ἄλλες.

Κάνεις θυσία, ὅταν ἐνῶ εἶσαι κατάκοπος καί τά πόδια σου πονοῦν, ἐσύ ξεχνᾷς τόν πόνο, γονατίζεις καί προσεύχεσαι. Ἄς εἶσαι γέροντας καί γερόντισσα. Καί μένεις γονατιστός γιά ἕνα δεκάλεπτο καί λές: «Θεέ μου! Τί εἶναι αὐτός ὁ πόνος, μπροστά στήν χάρη καί τό ἔλεος τῆς Βασιλείας Σου;» Καί δέχεσαι νά πονᾷς γιά νά κάνεις τήν προσευχή σου.

Μετά ἔρχεται ἡμέρα νηστείας καί νηστεύεις. Καί αὐτό εἶναι μιά θυσία.

Ἄλλη περίπτωση. Ἔρχεται κάποιος φτωχός πού ὑποφέρει. Πρέπει νά ἀνοίξεις τήν τσέπη σου νά τόν βοηθήσεις. Καί ἂν εἶναι ἄρρωστος καί ἔχει ἀνάγκη, νά πᾶς νά τοῦ κάνεις λίγη παρέα, ἀφήνοντας τό καφενεῖο ὁ ἄντρας, τό κουτσομπολιό ἢ γυναίκα, γιά νά δώσουν λίγη χαρά. Εἶπε ὁ Χριστός: «Εἶσαι πιό εὐτυχισμένος ὅταν δίνεις, παρά ὅταν παίρνεις». Εἶναι μιά θυσία νά δίνεις, ἀλλά σοῦ γεμίζει τήν ψυχή.

Ἄλλο τό «παίρνω», γεμίζω τήν τσέπη μου·

καί ἄλλο τό «δίνω» γεμίζω τήν ψυχή.

Ἄλλο τό «τρώω καί διασκεδάζω», γεμίζω τήν σάρκα μου·

Καί ἄλλο τό «νηστεύω καί ἐγκρατεύομαι» γεμίζω τήν ψυχή μου.

Ἔχει μεγάλη σημασία, νά τό βάλλουμε βαθιά μέσα στήν ψυχή μας ὅτι: δοῦλος τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, χωρίς κόπο καί χωρίς θυσία, δέν γίνεται. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι ὄχι ἀπλῶς ἐκοπίασαν, ἀλλά θυσίασαν ὁλόκληρο τόν ἑαυτό τους.

4. Τό χρέος μας

Ζοῦμε σέ μιά ἐποχή ἐντελῶς ἡσυχῆ. Οὔτε τό κεφάλι θά χρειαστεῖ νά μᾶς κόψουν γιά τόν Χριστό, οὔτε δάχτυλο, οὔτε χέρι, οὔτε πόδι. Ἀλλά θά χρειαστεῖ νά ἔχουμε σωστό φρόνημα καί νά λέμε:

Οἱ Ἅγιοι, «ἔβαλαν» καί τό κεφάλι τους καί τήν ζωή τους καί τά χέρια τους καί τά πόδια τους καί τό σπίτι τους καί τά πάντα γιά τόν Χριστό. Γιατί ἤξεραν καλά τί ἀξία ἔχει. Καί σέ κάθε ἄνθρωπο πού «ἔβαλε» πολλά γιά τόν Χριστό, τοῦ ἔδωσε ὁ Χριστός χάρη.

Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων στήν Κέρκυρα πόσα θαύματα κάνει, μέ τό νά βάλει τήν ζωή του γιά τόν Χριστό;

Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος, μπήκε κάτω στήν γῆ καί ζοῦσε σέ μία τρύπα γιά τόν Χριστό. Ὅμως πόσα θαύματα κάνει; Τόν τρέμουν τά δαιμόνια.

Ὅλοι οἱ Ἅγιοι ἀγωνίστηκαν. Καί βλέπουμε τήν δόξα τους!

Ἄν ἐκεῖνοι ἔκαναν τόσα πολλά γιά τόν Χριστό, ἐμεῖς δέν θά κάνουμε λίγα; Καί ἄν αὐτά τά λίγα δέν θέλουμε νά τά κάνουμε, τί ἀξίωση θά ἔχουμε νά παρουσιαστοῦμε μιά ἡμέρα, ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καί νά Τοῦ ποῦμε: «Κύριε ἐλέησέ μας καί πάρε μας στήν βασιλεία Σου»;

Μέ τί μοῦτρα θά τό ποῦμε;

Γι' αὐτό ἄς βάλλουμε στήν καρδιά καί στό νοῦ μας, ὅτι γιά τόν Χριστό καί γιά τήν ψυχή μας καί γιά τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ πρέπει νά κοπιᾶσουμε καί νά πονέσουμε. Ψυχικά θά κοπιᾶσουμε καί θά πονέσουμε. Καί λίγο σωματικά, τηρώντας τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαπώντας τήν προσευχή καί ἀγαπώντας τόν λόγο τοῦ Θεοῦ πού εἶναι φῶς στήν καρδιά μας, φῶς στήν συνείδησή μας καί εἰρήνη καί γαλήνη στίς σωματικές μας λειτουργίες. Ἀμήν.-